Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

19 ноември 2025 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство по отмяна — Фигуративна марка на Европейския съюз „Làv“ — Член 18, параграф 1 и член 58, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕС) 2017/1001 — Доказване на реалното използване — Преценка на доказателствата — Неразумно висока или прекомерна тежест на доказване — Принцип на добра администрация — Член 41 от Хартата на основните права“

По дело T-563/24,

Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, установено в Кютахя (Турция), представлявано от J. Erdozain López, J. Vicente Martínez и M. López Camba, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), представлявана от Д. Стоянова-Вълчанова,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO е

Olav GmbH, установено в Кьолн (Германия),

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се по време на разискванията от P. Škvařilová-Pelzl (докладчик), председател, I. Nõmm и D. Kukovec, съдии,

секретар: J. Čuboň, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след проведеното на 7 юли 2025 г. съдебно заседание

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят, Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, иска да бъде отменено решението на четвърти апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 22 август 2024 г. (преписка R 214/2024-4) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обстоятелства по спора

2 Жалбоподателят е притежател на марка на Европейския съюз № 011224821, регистрирана на 7 март 2013 г. след подадена на 28 септември 2012 г. заявка от неговия праводател Gürallar YAPI Malzemeleri Vᵉ Kimya Sanayii Anonim Sirketi за следния фигуративен знак:

3 Стоките и услугите, обхванати от посочената в точка 2 по-горе марка, спадат към класове 8, 11, 19, 21, 35, 37 и 39 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година и за всеки от тези класове отговарят на следното описание:

– клас 8: „Ръчни и ръчно задвижвани сечива и инструменти; ножарски изделия, вилици и лъжици; хладни оръжия; бръсначи; прибори за маса от благородни метали или с покритие като ножове, лъжици и вилици; неелектрически уреди за рязане на яйца или сирене, неелектрически ножове за пица, неелектрически белачки за плодове и зеленчуци“;

– клас 11: „Уреди за осветление, отопление, парогенериране, готвене, охлаждане, сушене, вентилация, водоснабдяване и за санитарни цели; вани за баня, бидета, инсталации за баня, душ кабини, писоари (санитарни уреди), тоалетни кабини, тоалетни, преносими; тоалетни, мивки“;

– клас 19: „Неметални строителни материали; неметални твърди тръби за строителството; асфалт, катран и битум; неметални преносими конструкции; неметални паметници; формовани материали за строителството и за строителството на пътища от бетон, гипс, фаянс, глина, пясък, естествен камък, синтетичен камък, дърво, пластмаса или синтетични материали; конструкции, спирачки, прегради; естествени или синтетични неметални повърхностни покрития за строителни цели под формата на плочи или ленти (термозалепващи); стъклени блокове за сгради, стъклени тухли за строителство, стъклени тръби, стъклени плочи, стъклени панели за строителство“;

– клас 21: „Домакински или кухненски прибори и съдове; гребени и гъби; четки (с изключение на четки за рисуване); материали за изработване на четки; материали за почистване; желязна вълна; необработено или полуобработено стъкло (с изключение на стъкло, използвано в строителството); стъклария, порцеланови и керамични изделия, невключени в други класове; чинии, купи, кутии за бисквити, стъклени чаши,

порцеланови чаши, подноси, подложки за варени яйца, чаши за кафе, касероли, гарафи, форми за сладкиши, чайници, сервизи за сервиране (различни от ножове, вилици и лъжици) от стъкло и порцелан, а именно купи, чаши, чинии, солници и пиперници, сосиери, канички и вази; статуетки, статути и произведения на изкуството от стъкло и порцелан“;

– клас 35: „Реклама; управление на търговски сделки; търговска администрация; административна дейност; събиране за трети лица на ръчни сечива и инструменти (ръчно задвижвани), апарати за осветление, отопление, парогенериране, готвене, охлаждане, сушене, вентилация, водоснабдяване и санитарни инсталации, строителни материали, твърди неметални тръби за строителството, преносими неметални конструкции, паметници, неметални принадлежности, домакински или кухненски съдове, стъкло, порцелан и фаянс (с изключение на техния транспорт), за да се даде възможност на клиентите лесно да разпознават и купуват тези продукти; всички посочени по-горе услуги, които могат да бъдат предоставяни в магазини за продажба на дребно, на едро, чрез каталози за продажба по пощата или по електронен път, например чрез уебсайтове или телевизионни програми (телешопинг)“;

– клас 37: „Строителство; ремонт; услуги за монтаж; услуги, свързани със строителството; строителство, ремонт и реставрация“;

– клас 39: „Транспорт; опаковане и съхраняване на стоки; организиране на пътувания; услуги на транспортни агенции под формата на организиране на екскурзии за туристи, услуги на агенции за превоз на товари с цел посредничество, услуги на агенции за морски или речен транспорт под формата на морски или речен превоз на товари, услуги на туристически бюра под формата на услуги на туристически агенции и услуги на екскурзоводи, услуги за резервации на превоз, пътувания и билети за пътувания, услуги по организиране на пътувания“.

4 На 8 декември 2022 г. Olav GmbH, другата страна в производството пред апелативния състав, подава искане за отмяна на посочената в точка 2 по-горе марка за всички стоки и услуги, за които тя е регистрирана, на основание член 58, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1), като твърди, че тази марка не е била реално използвана за непрекъснат срок от пет години.

5 С решение от 28 ноември 2023 г. отделът по отмяна уважава частично искането и отменя спорната марка за всички посочени в точка 3 по-горе стоки, с изключение на „домакински или кухненски съдове; стъклария, невключена в други класове; чинии, купи, кутии за бисквити, стъклени чаши, порцеланови чаши, чаши за кафе, гарафи, сервизи за сервиране (различни от ножове, вилици и лъжици) от стъкло, а именно купи, чаши, чинии, канички“, спадащи към клас 21.

6 На 28 януари 2024 г. Olav GmbH подава пред EUIPO жалба на основание членове 66—71 от Регламент 2017/1001 срещу решението на отдела по отмяна, тъй като постановената отмяна на спорната марка не обхващала стоките, посочени в точка 5 по-горе.

7 С обжалваното решение апелативният състав отменя решението на отдела по отмяна, като приема по същество, че представените от жалбоподателя доказателства не достигат изисквания праг на доказателствена стойност, позволяващ да се установи степента на

използване на спорната марка, и че липсата на допълнителни обяснения и справки относно кръстосано препращане от страна на жалбоподателя е пречка да се приеме, че посочените доказателства са солидни, обективни и достатъчни по своето естество.

Искания на страните

8 Жалбоподателят моли Общия съд по същество:

– да отмени обжалваното решение в частта, в която е уважено искането за отмяна за всички стоки от клас 21, обхванати от спорната марка,

– да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски;

– да осъди Olav GmbH да заплати съдебните разноски.

9 EUIPO моли Общия съд да отмени обжалваното решение.

10 В съдебното заседание жалбоподателят допълва исканията си, като при условията на евентуалност иска от Общия съд да измени обжалваното решение.

11 Освен това в съдебното заседание жалбоподателят заявява, че се отказва от искането си Olav GmbH да бъде осъдено да заплати съдебните разноски, тъй като то не е страна в производството пред Общия съд, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

От правна страна

По допустимостта на някои от исканията

По допустимостта на искането на жалбоподателя за изменение на обжалваното решение

12 В съдебното заседание пред Общия съд жалбоподателят прави при условията на евентуалност допълнително искане за изменение на обжалваното решение. По същество жалбоподателят иска от Общия съд въз основа на доказателствата, представени в досъдебната фаза, да установи, подобно на отдела по отмяна, че спорната марка е била реално използвана.

13 По силата на член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим в производството пред Общия съд на основание член 53, първа алинея от него и на член 76 от Процедурния правилник на Общия съд, жалбата трябва да посочва по-специално предмета на спора и да съдържа исканията на жалбоподателя. Исканията трябва да бъдат изложени ясно и недвусмислено, тъй като в противен случай има опасност Общият съд да се произнесе infra или ultra petita и правата на ответната страна да бъдат нарушени (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 21 октомври 2015 г., Petco Animal Supplies Stores/СХВП — Gutiérrez Ariza (PETCO), T-664/13, EU:T:2015:791, т. 24 и цитираната съдебна практика). Освен това не могат да се приемат нови искания, представени за първи път в съдебното заседание, тъй като в противен случай ответникът би бил лишен от възможността да подготви отговора си

и по този начин би се нарушило правото на защита (вж. в този смисъл решения от 17 март 2005 г., Комисия/AMI Semiconductor Belgium и др., C-294/02 P, EU:C:2005:172, т. 75, и от 15 септември 2021 г., ADR Center/Комисия, T-364/15, непубликувано, EU:T:2021:593, т. 65 и цитираната съдебна практика).

14 Така само изложените в жалбата искания могат да бъдат взети предвид, а основателността на жалбата трябва да бъде преценявана единствено предвид съдържащите се в нея искания. Член 84, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд позволява въвеждането на нови основания, при условие че те почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в производството. От съдебната практика следва, че a fortiori това условие се прилага при всяко изменение на исканията и ако в писмената фаза на производството не са установени правни или фактически обстоятелства, могат да бъдат взети предвид единствено исканията в жалбата (вж. в този смисъл решение от 21 октомври 2015 г., PETCO, T-664/13, EU:T:2015:791, т. 25 и цитираната съдебна практика).

15 В настоящия случай обаче искането за изменение на обжалваното решение не се основава на никакво ново обстоятелство по смисъла на член 84, параграф 1 от Процедурния правилник, така че дори да се приеме, че жалбоподателят е искал да адаптира исканията си в съдебното заседание, такова изменение не може да бъде прието с оглед на липсата на каквото и да било ново правно или фактическо обстоятелство, което да е установено в производството.

16 От това следва, че направеното при условията на евентуалност искане на жалбоподателя — за изменение на обжалваното решение, което е представено за първи път пред Общия съд в съдебното заседание, е недопустимо.

По допустимостта на искането, с което EUIPO се присъединява към исканията на жалбоподателя

17 С единственото си искане EUIPO се присъединява към исканията на жалбоподателя за отмяна на обжалваното решение.

18 Макар обаче EUIPO да не е активно легитимирана да обжалва решенията на апелативните състави, тя не е и длъжна систематично да защитава всяко обжалвано решение на апелативен състав или задължително да иска отхвърляне на всяка жалба срещу такова решение. Няма пречка EUIPO да се присъедини към искането на жалбоподателя или пък просто да реши да се осланя на преценката на Общия съд, като същевременно представи всички доводи, които смята за уместни за изясняването на въпроса пред Общия съд. Тя обаче не може да формулира искания за отмяна или изменение на решението на апелативния състав по въпрос, който не е повдигнат в жалбата, нито може да изтъква основания, които не са посочени в жалбата (вж. решение от 25 октомври 2005 г., Peek & Cloppenburg/СХВП (Cloppenburg), T-379/03, EU:T:2005:373, т. 22 и цитираната съдебна практика).

19 В настоящия случай следва да се отбележи, че жалбоподателят се оплаква, че в производството по отмяна апелативният състав налага по същество толкова високо изискване за стандарт на доказване, че то да представлява изключително тежко и непрактично ограничение за доказване на реалното използване на оспорваната марка.

Освен това жалбоподателят поддържа, че апелативният състав е допуснал грешка в преценката, като е приел, че доказателствата, свързани със степента на използване на посочената марка, са недостатъчни, за да се приеме, че то е реално.

20 EUIPO поддържа по същество доводите на жалбоподателя и упреква апелативния състав, че при конкретните фактически обстоятелства в случая е наложил необосновано изискване за стандарт на доказване, поради което обжалваното решение следва да се отмени.

21 От това следва, че единственото искане, с което EUIPO се присъединява към искането за отмяна на жалбоподателя, трябва да се обяви за допустимо, доколкото то и изложените в негова подкрепа доводи не излизат извън рамките на исканията и доводите, изтъкнати от жалбоподателя.

По същество

22 Жалбоподателят изтъква едно-единствено основание, а именно нарушение на член 58, параграфи 1 и 2 от Регламент 2017/1001. Той по същество се оплаква, че апелативният състав е приел, че степента на използване на спорната марка не може да бъде доказана предвид ниската доказателствена стойност на представените доказателства, и че този състав го е упрекнал за непредставяне на допълнителни разяснения, както и че не е направил достатъчно добра справка за кръстосаното препращане по отношение на всички представени доказателства в подкрепа на неговите доводи.

23 EUIPO поддържа също, че апелативният състав е наложил на жалбоподателя неразумно висока тежест на доказване.

24 EUIPO обаче повдига възражение за недопустимост на доказателствата и доводите, изтъкнати от жалбоподателя в точки 41 и 42 от жалбата, които са представени за първи път пред Общия съд.

25 В случая, за да докаже реалното използване на спорната марка, жалбоподателят е представил следните доказателства:

– скрийншот на страница от уебсайта „company.lav.com.tr“, датиран от април 2023 г. (приложение 1);

– подбрани снимки без дата, на които се виждат налични за продажба опаковки на стоките, посочени в точка 5 по-горе (приложение 2);

– скрийншот на страница от уебсайта „company.lav.com.tr“, датиран от април 2023 г., където се препраща към различни публикации в няколко медии (приложение 3);

– избрани фактури, опаковъчни листове и други търговски документи, датирани от 2017 г. до 2022 г. (приложения 4—9);

– два стокови каталога, съдържащи думата „lav“, датирани от 2014 г. и от 2023 г. (приложения 10 и 11);

– извлечение от бюлетина на турския търговски регистър от 10 април 2014 г. относно сливането на юридическото лице жалбоподател по настоящото дело и Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi (приложение 12).

26 Жалбоподателят поддържа, първо, че точки 70 и 71 от обжалваното решение са опорочени от противоречие в мотивите, тъй като, от една страна, апелативният състав е посочил дейността на жалбоподателя и неговия праводател, притежател на спорната марка, в областта на стъкларската промишленост и износа на някои от разглежданите стоки в 140 държави, сред които Испания и Франция, както и наличието на бюро за маркетинг и продажба в Италия, и от друга страна, в точка 72 от същото решение този състав е заключил, че единственото ясно позоваване на съответната територия се отнася до Турция. Освен това жалбоподателят посочва, че разглежданите каталози, представени в приложения 10 и 11, съдържат отбелязвания на испански и френски език, и поддържа, че използването изключително на английски и турски език в каталозите се обосновава с наличието на един-единствена версия, предназначена за международно разпространение.

27 Второ, жалбоподателят посочва по същество, че документите, представени в приложения 4—9, се състоят от поредица от митнически документи, които съдържат указание за използването на спорната марка чрез елемента „lav“, съдържащ се в посочените документи, адресирани до дружества, установени в целия Европейски съюз. Освен това той изтъква, че всички фактури съдържат общо позоваване на обхванатите от оспорената марка стоки, идентифицирани с една и съща текстова структура, състояща се от главните букви „LV“, последвани от съединително тире, преди да се направи конкретното позоваване на съответния продукт.

28 Трето, жалбоподателят посочва, че позоваването „LV“ се среща на общо 2 919 реда от фактурите за продажба на стоки, обхванати от спорната марка, разпределени за целия релевантен период, чиято обща стойност възлиза на повече от 6,485 милиона евро.

29 Четвърто, жалбоподателят упреква апелативния състав, че по същество е допуснал грешка в преценката, тъй като е приел в точка 76 от обжалваното решение, че представените фактури не доказвали, че стоки, за които се твърди, че са били обозначени със спорната марка, никога не са били предлагани в обект за продажба в Съюза, а още по-малко, че са били закупени от краен потребител, и че освен това било трудно да се разбере кога стоките, за които се твърди, че са изпратени „към Европа“, действително са били продавани в който и да е обект за продажба на дребно. Освен това според жалбоподателя апелативният състав е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел за първи път в досъдебната фаза, че той е бил длъжен да представи доказателство за продажбата на разглежданите стоки пряко на крайните потребители.

30 Пето, жалбоподателят оспорва изводите на апелативния състав, произтичащи от точки 82—84 от обжалваното решение, според които по същество несъмнено кодовете на стоките и описанията, съдържащи се в дадена фактура, могат да препращат към стоки, включени в каталог и предлагани на пазара под марката, чието реално използване трябва да бъде доказано, но това положение само по себе си е хипотетично и очевидно не е равнозначно на солидно и обективно доказателство за действителното и достатъчно използване, което се изисква, за да се докаже реалното използване.

31 Според жалбоподателя било необосновано от него да се изисква да установи връзка между всеки от идентифицираните 2 919 реда от фактурите, където се посочват обхванатите от спорната марка стоки, с позоваванията и снимките в каталозите. Освен това жалбоподателят изтъква, че съществуват описания на стоки, които са свързани с позоваванията, посочени в опаковъчните листове по приложения 4—9. Подобно задължение би представлявало изключително тежко и непрактично ограничаване. В допълнение жалбоподателят поддържа по същество, че апелативният състав не разполагал с никакво основание нито да се въздържа от проверка на справката за кръстосаното препращане, направена от отдела по отмяна, нито сам да направи такава в хода на своя анализ.

32 Шесто, що се отнася до степента на използване на спорната марка, жалбоподателят счита, че доказателствата, представени в приложения 4—9, съдържат голям брой фактури, които сами по себе си са достатъчни, за да се докаже значителното количество продадени стоки и следователно степента на използването на посочената марка.

33 По-конкретно жалбоподателят поддържа, че общата стойност на реализираните продажби се установява въз основа на фактурите, издадени на установени на съответната територия получатели, което се потвърждава и от опаковъчните листове и митническите документи, представени като приложения към фактурите. Освен това според жалбоподателя фактурираните в евро суми се отнасят до продуктите, означени с елемента „lav“.

34 EUIPO изтъква, на първо място, че противно на поддържаното от жалбоподателя становище, апелативният състав не е допуснал грешка в преценката по отношение на получателите на фактурите и че по същество апелативният състав не намеква, че използването трябва да бъде насочено към крайните потребители, за да бъде признато за използване с външна насоченост.

35 На второ място, що се отнася до тежестта и степента на доказване, EUIPO отбелязва, че апелативният състав е признал: първо, в точки 35 и 36 от обжалваното решение — че документите по приложения 4—9 в голямата си част са изрични и съдържат кодове на стоките, както и позовавания на спорната марка; второ, в точки 49 и 50 от обжалваното решение — че фактурите и търговските документи показват, че стоките се продават от притежателя на посочената марка, или със съгласието си на различни правни субекти в няколко държави — членки на Съюза, поради което доказателствата предоставят достатъчно данни за териториалния обхват на твърдяното използване; трето, в точка 53 от обжалваното решение — че спорната марка е посочена във фактурите и търговските документи, в каталозите и скрийншотовете на страници от уебсайта на жалбоподателя и че използването на тази марка е публично, с външна насоченост и явно за действителните или потенциалните клиенти на стоките и четвърто, в точка 64 от обжалваното решение — че представените каталози са свидетелство, че спорната марка се използва за различни стоки, обозначени с нея.

36 На трето място EUIPO констатира, че апелативният състав е приел обратното в точки 83, 84 и 87 от обжалваното решение — че жалбоподателят не е доказал степента на използване на спорната марка, тъй като не е представил обяснения или доказателства, позволяващи да се установи ясна връзка между точните стоки, посочени в различните фактури, и останалата документация, включително различните кодове на стоки. Освен това EUIPO отбелязва, че апелативният състав е приел, че поради кръстосаното препращане фактурите можели да

имат необходимата доказателствена стойност, каквато нямало становището на жалбоподателя, и че отделът по отмяна се е произнесъл въз основа на обикновени вероятности или предположения.

37 В това отношение EUIPO изтъква, подобно на посоченото от жалбоподателя в жалбата, че Общият съд вече е потвърдил, че внимателното сравняване на кодовете на стоките върху възпроизведени чрез снимки и каталози стоки, от една страна, и върху фактурите, от друга страна, не е равнозначно на обикновена преценка на вероятността или на обикновено предположение, а предполага рационален и логичен процес на преценката на реалното използване (вж. в този смисъл решение от 17 юли 2024 г., W. B. Studio/EUIPO — E.Land Italy (BF BELFE), T-54/23, непубликувано, EU:T:2024:481, т. 60 и 61). Освен това EUIPO отбелязва, че в точки 79, 80, 82 и 83 от обжалваното решение апелативният състав е признал извършените от отдела по отмяна действия и е потвърдил описанията на стоките, съдържащи се в документите, в които се правят позовавания на спорната марка. Посочените позовавания включвали и кратко описание на стоките, което позволявало във фактурите да се идентифицират седем примера за кодове на стоки, които могат да се свържат с каталозите, в съответствие с обясненията, дадени от жалбоподателя пред отдела по отмяна и пред апелативния състав. Всъщност в становището си относно доказването на използването от 14 април 2023 г. и в становището си в отговор на жалбата от 22 май 2024 г. жалбоподателят пояснява, че референтните номера, съдържащи се на страници 122—127 от представения в приложение 10 каталог можели да бъдат предмет на кръстосано препращане, тъй като са посочени и във фактурите. Жалбоподателят представил и списък на стоките, които се посочват при препращането и които са включени в изображенията.

38 При тези условия, на четвърто място, EUIPO счита, че жалбоподателят не е имал никакво основание да предоставя допълнителни разяснения за свързване на всяка от посочените във фактурите и в каталозите стоки, поради което, предвид конкретните обстоятелства по това дело, апелативният състав наложил неразумно висока тежест на доказване по смисъла на Регламент 2017/1001 и на точка 31 от решение от 19 октомври 2022 г., Louis Vuitton Malletier/EUIPO — Wisniewski (Изображение на кариран мотив II) (T-275/21, непубликувано, EU:T:2022:654).

39 Поради това EUIPO не представя становище в отговор на останалите доводи на жалбоподателя и иска отмяна на обжалваното решение.

40 Съгласно член 18, параграф 1, първа алинея от Регламент 2017/1001 и член 58, параграф 1, буква а) от същия регламент правата на притежателя на марка на Европейския съюз се прекратяват въз основа на искане, представено в EUIPO, ако през непрекъснат период от пет години марката не е била реално използвана в Съюза за стоките или услугите, за които тя е била регистрирана, и ако не съществуват основателни причини за нейното неизползване.

41 Що се отнася до критериите за преценка на реалното използване, член 10, параграф 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2018/625 на Комисията от 5 март 2018 година за допълнение на Регламент (ЕС) 2017/1001 (ОВ L 104, 2018 г., стр. 1) се прилага mutatis mutandis към производството на основание член 19, параграф 1 от същия регламент. Член 10, параграф 3 от посочения делегиран регламент предвижда, че доказателството за реално използване трябва да се отнася до мястото, времето, степента и естеството на използване на по-ранната марка.

42 Освен това съгласно член 10, параграф 4 от Делегиран регламент 2018/625 доказването на реалното използване се ограничава до представянето на подкрепящи документи, като пакети, етикети, ценоразписи, каталози, фактури, снимки и реклами във вестници, както и до писмените декларации, посочени в член 97, параграф 1, буква е) от Регламент 2017/1001.

43 В рамките на производство по отмяна притежателят на марката по принцип е този, който трябва да докаже реалното ѝ използване (вж. решение от 23 януари 2019 г., Klement/EUIPO, C-698/17 P, непубликувано, EU:C:2019:48, т. 57 и цитираната съдебна практика).

44 Реалното използване на марката не може да бъде доказано с вероятности или предположения, а трябва да почива на конкретни и обективни обстоятелства, които доказват наличието на действителна и достатъчна употреба на марката на съответния пазар. Ето защо следва да се направи цялостна преценка, която да отчита всички релевантни за конкретния случай фактори и която да предполага известна взаимозависимост между взетите предвид фактори (вж. решение от 8 юли 2020 г., Euroapotheca/EUIPO — General Nutrition Investment (GNC LIVE WELL), T-686/19, непубликувано, EU:T:2020:320, т. 35 и цитираната съдебна практика).

45 Не се изисква всяко доказателство да съдържа информация за всеки от четирите елемента, които трябва да се отнасят до доказването на реалното използване, а именно мястото, времето, естеството и степента на използване. Набор от доказателствени обстоятелства може да позволи да се установят подлежащите на доказване факти, независимо че всяко от тези обстоятелства поотделно е негодно да докаже тези факти (вж. решение от 5 март 2019 г., Meblo Trade/EUIPO — Meblo Int (MEBLO), T-263/18, непубликувано, EU:T:2019:134, т. 84 и цитираната съдебна практика). Освен това въпросът дали по-ранната марка е била реално използвана, трябва да се преценява общо, като се държи сметка за всички налични данни. Следователно не става въпрос за анализ на всяко доказателство поотделно, а те да бъдат разгледани съвместно, за да се изведе от тях най-вероятният и логичен смисъл (вж. решение от 21 ноември 2013 г., Recaro/СХВП — Certino Mode Diesel (RECARO), T-524/12, непубликувано, EU:T:2013:604, т. 31 и цитираната съдебна практика).

46 Преди всичко останало, както бе потвърдено в съдебното заседание, доколкото времето, мястото и естеството на използването на спорната марка не се поставят под въпрос в рамките на настоящото производство, следва да се разгледат представените доказателства и изтъкнатите от страните доводи, които се отнасят до степента на реалното използване и до тежестта на доказване на това използване от притежателя на посочената марка.

47 При тези условия следва да се припомни, първо, че страните не спорят по въпроса и че от точки 6 и 40 от обжалваното решение следва, че релевантният срок на използване на спорната марка обхваща времето от 8 декември 2017 г. до 7 декември 2022 г.

48 Второ, от точки 49 и 50 от обжалваното решение е видно, че с представените от жалбоподателя доказателства, предвид обстоятелството, че той е правен субект, установен извън Съюза — тоест Турция — се доказва, че стоките му са продавани от него или с негово съгласие — от други дистрибутори на различни правни субекти в няколко държави — членки на Съюза, сред които по-специално Германия, Австрия, Белгия, България, Хърватия, Дания, Испания, Ирландия, Италия, Гърция, Унгария, Литва, Малта, Нидерландия, Полша, Чешката република, Румъния, Словакия и Швеция и че валутата, посочена в различните фактури и в различните търговски документи, е основно евро.

49 Трето, що се отнася до естеството на използването на спорната марка, от точки 51—64 от обжалваното решение следва, че доказателствата съдържат достатъчно примери за използването на посочената марка, за да се заключи, че тя е била използвана за стоки като указание за техния търговски произход.

50 Четвърто, в точки 51—53 от обжалваното решение апелативният състав приема, че спорната марка е използвана като марка в търговската дейност, по-специално тъй като посочената марка е била използвана публично, с външна насоченост и явно за реални или потенциални клиенти на разглежданите стоки на територията на Съюза. По-конкретно апелативният състав заключава, че е доказана в достатъчна степен явна връзка между, от една страна, посоченото използване като указание за търговския произход и като средство за реклама, и от друга страна, съответните стоки от клас 21, които са предмет на жалбата.

51 Освен това, пето, в точки 54—62 от обжалваното решение апелативният състав приема, че представените от жалбоподателя доказателства по същество доказват използването на знака във вида, в който е бил регистриран.

52 Що се отнася обаче до степента на използване на спорната марка, апелативният състав приема, за разлика от отдела по отмяна, че въз основа на всички доказателства не може да заключи, че реалното използване на посочената марка е доказано в достатъчна степен за съответните стоки, които са предмет на жалбата, и че освен това посоченото използване не може да бъде доказано в този смисъл само с вероятности или предположения.

53 В това отношение, първо, що се отнася до представените в приложения 10 и 11 каталози, в точки 71—73 от обжалваното решение апелативният състав приема, че те са предоставени на английски и на турски език, че се отнасят за 2014 г. и 2023 г. и че ясно показват спорната марка под формата на словна марка или на фигуративен знак по отношение на различни стоки от стъкло, но че не може да се направи никакъв извод относно степента на това използване, тъй като било трудно да се установят местата, на които каталозите са отпечатани или публикувани, или да се докажат местата и естеството на тяхното разпространение. Освен това апелативният състав стига до заключението, че с каталозите не се доказва действително предлагане на разглежданите стоки, обозначени с оспорената марка през релевантния период и на съответната територия. В това отношение апелативният състав упреква жалбоподателя също, че не е представил допълнителна информация.

54 Второ, апелативният състав приема, че представените от жалбоподателя доказателства несъмнено се основават в голяма степен на фактурите и търговските документи, представени в приложения 4—9, които показват действителните продажби на разглежданите стоки. Той обаче приема, че тези документи нямат необходимата доказателствена стойност, тъй като по същество е невъзможно да се определят конкретните стоки, обхванати от различните кодове на стоки, както и техният търговски обем, честота и продължителност на продажбите и доколкото посочените фактури не доказват, че стоки, за които се твърди, че са обозначени със спорната марка, никога не са били предлагани в търговски обект в Съюза и още по-малко закупени от крайни потребители. Освен това апелативният състав упреква жалбоподателя, че не е представил фактури за продажби на местни дистрибутори или на крайни потребители, снимки на стоки с добро качество в магазините на търговеца на дребно на територията на Съюза или каталози или всякакви други рекламни материали, доказващи използването им от потребители в Съюза.

55 В този смисъл, трето, в точка 83 от обжалваното решение апелативният състав по същество упреква жалбоподателя, че не е предоставил повече подробности относно съдържанието на фактурите и конкретно посочените в тях стоки, като не е взел предвид направените от отдела по отмяна справки относно препратките. Поради това апелативният състав приема, че жалбоподателят не е в състояние да обясни наличието на ясна, изразена и доказана връзка, позволяваща да се разбере за кои стоки от каталозите се отнасят кодовете, и че е невъзможно от посочените кодове да се направи извод кои са конкретните стоки, за които те се отнасят, и каква е степента на тяхното използване. Според апелативния състав липсата на такива обяснения променя и понижава доказателствената стойност на фактурите. В точка 84 от обжалваното решение той приема също, че всички представени доказателства не са достатъчни, за да се приеме, че е налице съвкупност от солидни и обективни доказателства за действително използване. Освен това според апелативния състав посочените доказателства в тяхната съвкупност не отговарят на изискванията за доказване на реалното използване на спорната марка. Поради това апелативният състав приема, че по същество е бил принуден да ограничи проверката си, тъй като поради липсата на убедителни доказателства тя не може да се основава на предположения или на вероятности.

56 Накрая, четвърто, апелативният състав упреква жалбоподателя в точка 85 от обжалваното решение — че е представил документи с изключително лошо качество, което дори пречи те да бъдат прочетени и разбрани, а в точка 86 от посоченото решение — че е представил фактури, съдържащи кодове на стоки, в които не се посочва елементът „lv-“, позоваващ се на спорната марка. Поради това апелативният състав приема, че фактурираните общи суми не съответстват на продажба изключително на обхванатите от посочената марка стоки.

57 Съгласно съдебната практика и както следва от точки 43—45 по-горе, макар доказателствената стойност на дадено доказателство да е ограничена, доколкото, разглеждано отделно, то не доказва със сигурност дали и как съответните стоки са били пуснати на пазара, и макар това обстоятелство да не е решаващо само по себе си, то все пак може да бъде взето предвид при общата преценка на реалното използване. Това е така например когато това обстоятелство потвърждава други релевантни фактори в конкретния случай (вж. в този смисъл решение от 6 март 2014 г., Anapurna/СХВП — Annapurna (ANNAPURNA), T-71/13, непубликувано, EU:T:2014:105, т. 45 и цитираната съдебна практика).

58 В конкретния случай, на първо място, следва да се отбележи, че апелативният състав е можел лесно да разгледа всички представени от жалбоподателя доказателства и въз основа на това мотивирано да определи времето, мястото и използването на спорната марка. По-конкретно в точки 35 и 36 от обжалваното решение апелативният състав потвърждава, че документите, съдържащи се в приложения 4—9, в голямата си част са изрични и съдържат кодове на стоките и позоваванията на спорната марка. Освен това апелативният състав приема също, че съдържащата се в предоставените документи информация с ключово значение е ясна и разбираема, поради което тя е до голяма степен недвусмислена и достатъчна за целите на настоящото производство.

59 Следователно апелативният състав допуска противоречие в изложените мотиви, защото в точки 84—86 от обжалваното решение критикува жалбоподателя, че е представил доказателства с лошо качество, които не представляват солидни и обективни доказателства за използването на спорната марка.

60 На второ място, апелативният състав е опорочил обжалваното решение, допускайки противоречие в мотивите, защото в точки 72 и 73 от посоченото решение е стигнал до заключението, че представените в приложения 10 и 11 каталози не доказват, че съответните стоки действително са били предлагани за продажба на съответната територия, независимо че преди това — в точки 70 и 71 от същото решение — приема, като взема предвид посочените каталози, че жалбоподателят е извършвал дейност в производството на стъкларски изделия и е изнасял стоките си в 140 държави, в това число и в държави — членки на Съюза, като същевременно е констатирал, че в Италия е имало бюро за продажба и продажба на част от посочените стоки.

61 На трето място, противно на твърденията EUIPO, от точка 76 от обжалваното решение следва, че апелативният състав е възнамерявал, с оглед на доказването на използването на спорната марка, да изиска всяко доказателство, с което може да се установи продажбата на разглежданите стоки на крайни потребители на територията на Съюза. Същевременно изводът, че насоченото навън използване на марка по смисъла на съдебната практика задължително се състои в употреба, насочена към крайните потребители, би означавал да се изключат марките, използвани само в отношенията между дружествата в рамките на предоставяната с Регламент 2017/1001 закрила. Всъщност съответните потребители, към които марките следва да бъдат насочени, включват не само крайните потребители, но и специалисти, промишлени клиенти и други ползватели в рамките на упражняваната от тях дейност по занятие (вж. решение от 1 март 2023 г., Worldwide Brands/EUIPO — Wan (CAMEL), T-552/21, непубликувано, EU:T:2023:98, т. 88 и цитираната съдебна практика).

62 Следователно апелативният състав е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като по същество е задължил жалбоподателя да представи доказателство за продажбата на съответните стоки на крайните потребители, за да докаже реалното използване на спорната марка. От това следва освен това, че в случая е ирелевантно доказването на продажбата на разглежданите стоки на крайните потребители, поради което трябва да се отхвърлят доказателствата и доводите, изтъкнати от жалбоподателя в точки 41 и 42 от жалбата, без да е необходимо произнасяне по тяхната допустимост.

63 На четвърто място, следва да се припомни, че в точка 88 от обжалваното решение апелативният състав стига до заключението, че преписката не съдържа достатъчно доказателства, които, дори разгледани в тяхната съвкупност, да позволяват да се направи извод за степента на използване на спорната марка за съответните стоки.

64 В това отношение, първо, несъмнено приложения 10 и 11 не позволяват да се докаже изрично и недвусмислено използването на спорната марка на съответната територия и през релевантния период. При все това, съгласно съдебната практика следва да се приеме, че продължителността на търговския живот на дадена стока по принцип обхваща определен период от време и продължаването на използването ѝ спада към обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид, за да се установи дали използването е обективно насочено към създаването или запазването на пазарен дял, като доказателствата от този вид, за които съвсем не може да се каже, че не представляват интерес, трябва да бъдат взети предвид и да бъдат разгледани заедно с останалите доказателства, тъй като могат да докажат ефективно и реално използване с търговска цел на марката (вж. решение от 16 юни 2015 г., Polytetra/СХВП — EI du Pont de Nemours (POLYTETRAFLON), T-660/11, EU:T:2015:387, т. 54 и цитираната съдебна практика).

65 В конкретния случай, както правилно отбелязва апелативният състав в точка 53 от обжалваното решение, с приложения 10 и 11 се доказва явното и с външна насоченост използване на спорната марка в процеса на търговия между 2014 г. и 2023 г., тоест за период от време, който е с по-дълга продължителност от релевантния срок, което пък представлява относимо косвено доказателство при преценката на степента на използване предвид обстоятелствата на случая. От това следва, че апелативният състав е допуснал грешка в преценката, тъй като при преценката на степента на използване не е анализирал обосновано и изчерпателно приложения 10 и 11 заедно с всички относими препратки и релевантни доказателствени елементи, съдържащи се в приложения 4—9.

66 Второ, в точки 49 и 50 от обжалваното решение апелативният състав приема, че от всички фактури и търговски документи следва, че съответните стоки са продадени от жалбоподателя или с негово съгласие на различни правни субекти в няколко държави — членки на Съюза, и че тези данни предоставят достатъчно данни за териториалния обхват на твърдяното използване. Освен това в точка 53 от посоченото решение апелативният състав потвърждава, че спорната марка се среща в обозначенията на стоките, според записите във фактурите и търговските документи, в каталозите и в скрийншотовете от уебсайта на жалбоподателя и че използването на спорната марка е публично, с външна насоченост и явно за потребителите в Съюза. Накрая, в точка 64 от обжалваното решение апелативният състав заключава, че каталозите свидетелстват за използването на спорната марка за разнообразни стоки, обозначени с нея.

67 От преписката на EUIPO е видно, че жалбоподателят е представил 902 страници фактури във връзка с продажбата на множество стоки, обхванати от спорната марка, повечето от които, предвид разпределените през целия период позовавания, се отнасят изрично до спорната марка, тъй като е използван елементът „lv“ преди кода на съответната стока, което може да се определи чрез съпоставяне с представените в приложения 10 и 11 каталози.

68 Всъщност при обстоятелствата в конкретния случай би било необосновано да се приеме, че продаваните от дадено предприятие стоки не биха могли да бъдат изрично идентифицирани с кода на стоката в каталозите на техния производител, като се твърди, че е невъзможно да се определи мястото на отпечатване на посочените каталози и действителното им разпространение на съответната територия през релевантния период. Освен това, както следва от цитираната в точка 64 по-горе съдебна практика, именно фактът, че стоките се предлагат за продажба за период, по-дълъг от определения за релевантен срок, може да подсили доводите, с които се доказва степента на използване на спорната марка.

69 Трето, както следва от посочената в точка 37 по-горе съдебна практика, както и от постоянната съдебна практика, внимателното сравняване на кодовете на стоките върху възпроизведени чрез снимки и каталози стоки продукти върху снимки и каталози, от една страна, и върху фактурите, от друга страна, не е равнозначно на обикновена преценка на вероятността или на обикновено предположение, а предполага рационален и логичен процес на преценката на реалното използване (вж. в този смисъл решения от 27 април 2022 г., LG Electronics/EUIPO — Anferlux-Electrodomésticos (SmartThinQ), T-181/21, непубликувано, EU:T:2022:247, т. 91, от 6 септември 2023 г., Weider Germany/EUIPO — Den i Nosht (YIPPIE!), T-45/22, непубликувано, EU:T:2023:513, т. 42, и от 17 юли 2024 г., W. B. Studio/EUIPO — E.Land Italy (BELFE), T-50/23, непубликувано, EU:T:2024:480, т. 60 и 61). В това отношение жалбоподателят правилно отбелязва в съдебното заседание, че

апелативният състав и отделът по отмяна a fortiori не са превишили своите правомощия, като са установили по свой почин или чрез общата преценка на представените им доказателства връзката между възпроизвеждането на стоките върху снимките и в каталозите, от една страна, и фактурите за същите стоки, от друга страна, като се основават на съответното посочване на кодове на артикули, които се оказват идентични (вж. в този смисъл решение от 17 юли 2024 г., BF BELFE, T-54/23, непубликувано, EU:C:2024:481, т. 61).

70 Следователно апелативният състав е допуснал грешка в преценката, като е приел в точка 87 от обжалваното решение, че отделът по отмяна е основал анализа си относно степента на използване на спорната марка на изводи, направени въз основа на представени доказателства, без да е напълно запознат със съдържанието им, и че по този начин се е произнесъл въз основа на вероятности или предположения.

71 По-специално, от точки 81 и 82 от обжалваното решение, от една страна, и от страници 11—13 от становището на жалбоподателя относно доказването на използването от 14 април 2023 г., и от страници 12 и 13 от становището му в отговор на жалбата от 22 май 2024 г., от друга страна, е видно, че той е посочил и обяснил на отдела по отмяна и на апелативния състав, че референтните номера на стоките на страници 122 и 127 от каталога, представен в приложение 10, могат да бъдат предмет на кръстосано препращане към фактурите и е представил списък на стоки, по отношение на които е извършено това препращане и които присъстват на изображенията. Освен това следва да се отбележи, че апелативният състав също така не излага ясни и достатъчни мотиви за причините, поради които се е отклонил от преценките на отдела по отмяна и е отхвърлил основателността на кръстосаното препращане, установено от последния, което му позволило, въз основа на доказателства, които е приел за конкретни и съществени, да определи степента на използване на спорната марка. Следователно апелативният състав е опорочил решението си и поради липса на мотиви.

72 При това положение, четвърто, от точки 81—83 от обжалваното решение следва, че с разясненията на жалбоподателя пред отдела по отмяна, а след това и пред апелативния състав, е можело да се подчертае продажбата на някои от посочените в точка 5 по-горе стоки през релевантния период, в количества и в достатъчно големи размери, за да се направи извод за непрекъснатото, действително и последователно използване на спорната марка за съответните стоки по силата на съдебната практика, съгласно която дадена марка е предмет на реално използване по смисъла на член 58, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001, когато се използва в съответствие със съществената ѝ предназначение, а именно да осигури идентичността на произхода на стоките или услугите, за които е регистрирана, с цел да създаде или запази пазар за тези стоки или услуги, с изключение на символичното използване, което има за цел единствено да се поддържат правата, които са били предоставени на марката (решение от 3 юли 2019 г., Viridis Pharmaceutical/EUIPO, C-668/17 P, EU:C:2019:557, т. 38, вж. също по аналогия решение от 11 март 2003 г., Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145, т. 43).

73 Във всеки случай от приложения 4—9 ясно личи, както изтъква жалбоподателят, че стоки със спорната марка са били продавани на съответната територия между 2017 г. и 2022 г. Всъщност в съответствие с доводите на жалбоподателя е възможно да се констатира, че фактурите съдържат 2 919 реда, в които се прави позоваване на LV, и поради това, както следва от точка 67 по-горе, те са относно продажбата на търгувани от жалбоподателя стоки, чиято обща стойност възлиза на повече от 6,485 милиона евро, разпределени през релевантния период.

74 Освен това, като упреква жалбоподателя в точки 72 и 83 от обжалваното решение, че умишлено се е въздържал да представи допълнителна информация или че съзнателно е решил да не разкрива повече подробности относно точните позовавания във фактурите, след прочит на точки 73—85 от посоченото решение, апелативният състав е имал за цел да задължи жалбоподателя да извърши справка за кръстосаното препращане за всички 2 919 реда на фактурите с всяка от съответните стоки, посочени в каталозите. Освен това, както бе потвърдено в съдебното заседание, апелативният състав не е поискал никаква допълнителна информация или разяснения, поради което жалбоподателят не може да бъде упрекван, че умишлено не е предоставил доказателства или фактически доводи, които според този състав е бил длъжен да представи. Апелативният състав обаче е имал разумна възможност да прецени значимостта на реалното използване на спорната марка въз основа на всички доказателства, разгледани в тяхната съвкупност, които са му били представени или въз основа на различните косвени доказателства, събрани в последващите етапи на неговата проверка, или още благодарение на указанията, които жалбоподателят е представил в последователните си писмени изявления и които са били възпроизведени от отдела по отмяна.

75 Ето защо при тези обстоятелства следва да се приеме, от една страна, че апелативният състав е допуснал грешка в преценката относно обхвата на проверката на доказателствата, представени от жалбоподателя с цел да докаже степента на използване на спорната марка, и от друга страна, че той е имал за цел да наложи на жалбоподателя прекомерно изискване, що се отнася до стандарта на доказване, и неразумно висока тежест на доказване в рамките на производство по отмяна поради липса на реално използване.

76 В това отношение, пето, по принцип притежателят на марката на Съюза, чиято отмяна е поискана, а не EUIPO по свой почин, следва да докаже реалното използване на тази марка (решение от 26 септември 2013 г., Centrotherm Systemtechnik/СХВП и centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, т. 63). Както обаче бе припомнено в точка 42 по-горе, доказването на реалното използване се ограничава до представянето на подкрепящи документи като ценоразписи, каталози или фактури, какъвто е настоящият случай.

77 Освен това съгласно цитираната в точка 44 по-горе съдебна практика доказването на реалното използване трябва да се основава на конкретни и обективни доказателства, удостоверяващи действителното и достатъчно използване на марката на съответния пазар. Това изискване за пълно доказване обаче не може да има за последица установяването на неразумно висока или прекомерна тежест на доказване, нито да се основава на изисквания за стандарта на доказване, които са по-строги от условията, припомнени в съдебната практика по член 18, параграф 1 и член 58, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001.

78 В самото начало следва да се отхвърлят доводите на EUIPO, представени в писмения ѝ отговор, които по същество се основават на изводите, изведени от решение от 5 октомври 2022 г., Puma/EUIPO — CMS (CMS Italy) (T-711/20, непубликувано, EU:T:2022:604), което се отнася до производство, засягащо репутацията, на основание член 8, параграф 5 от Регламент 2017/1001, което е самостоятелно спрямо настоящото производство и чиито специфични изисквания не могат да бъдат приравнени към него по равностоен начин.

79 В настоящия случая апелативният състав е възприел много строг подход в точка 83 от обжалваното решение, като е изискал от жалбоподателя да установи ясна връзка между различните кодове на фактурите и посочените стоки, която да бъде „обяснена, изразена и доказана“. Апелативният състав обаче не може, без да допусне грешка при прилагане на

правото, да наложи, в рамките на производство по отмяна на основание член 18, параграф 1 и член 58, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001, изискване за стандарта на доказването, което да надхвърля допустимите предели при доказването на действителното и достатъчно използване, подкрепено с доказателства или което следва от съвкупност от достатъчно косвени доказателства, изведени от взаимозависимостта между различните релевантни фактори по смисъла на цитираната в точки 44 и 45 по-горе съдебна практика.

80 Шесто, следва да се припомни, както прави EUIPO в писмения си отговор (вж. т. 38 по-горе), че прилагането на законовите изисквания относно тежестта на доказване, която носи притежателят на марка в рамките на производство по отмяна с оглед на доказването на реалното използване на спорната марка, не трябва да има за последица обстоятелството, че на този притежател се възлага неразумно висока тежест на доказване.

81 Всъщност вследствие на налагането на неразумно висока или прекомерна тежест на доказване може да бъде нарушено правото на добра администрация, което е част от общите принципи на правото на Съюза и е закрепено и в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз (вж. по аналогия решения от 19 октомври 2022 г., Изображение на кариран мотив II, T-275/21, непубликувано, EU:T:2022:654, т. 31, от 6 март 2024 г., Lidl Stiftung/EUIPO — MHCS (Нюанс на оранжевия цвят), T-652/22, непубликувано, EU:T:2024:152, т. 87, и определение от 1 юли 2025 г., Santos/EUIPO (Форма на цитрусова преса), T-668/24, непубликувано, EU:T:2025:668, т. 31).

82 С оглед на всичко изложено следва да се констатира, първо, че както следва от точки 58—60 по-горе, апелативният състав е опорочил обжалваното решение, допускайки редица противоречия в мотивите, второ, както следва от точки 67—75 по-горе, апелативният състав е допуснал редица грешки в преценката и при прилагане на правото, що се отнася до разглеждането на доказателствата относно степента на използване на спорната марка, и трето, поради това е наложил на жалбоподателя прекомерно изискване за стандарт на доказване и следователно му е възложил неразумно висока тежест на доказване в нарушение на член 18, параграф 1 и на член 58, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001, поради което следва да се приеме, че единственото изтъкнато от жалбоподателя основание е налице, а обжалваното решение следва да бъде отменено.

По съдебните разноски

83 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

84 Тъй като обжалваното решение се отменя, EUIPO следва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на жалбоподателя в съответствие с неговото искане.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) **Отменя решението на четвърти апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 22 август 2024 г. (преписка R 214/2024-4).**

2) **Осъжда EUIPO да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези, направени от Gürok Turizm ve Madencilik AŞ.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Kukovec

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 ноември 2025 година.

Подписи